

СПЕЦИЈАЛНИ РАТ КОЛОНИЈАЛНЕ УПРАВЕ У СРБИЈИ ПРОТИВ СОПСТВЕНОГ НАРОДА

Култура малодушности и „бапски идентитет”

Главни циљ је припремање Срба за чин јавног самопоништења својеручним легализовањем америчког отимања Косова и Метохије. Тај рат, са елементима бруталног социјалног инжењеринга, прожет је вештачким аутонегаторским ставом и потпуно неоснованим прецењивањем шиптарског фактора. Колонијални пропагандни апарат манипулише страхом и бригом за децу, слави кукавичлук, подмеће да непристајање аутоматски води у рат и да се мора дати све, баш све, како би се тај рат избегао. Срби треба да расправе да ли су род ретроградном кнезу Лазару или Влах-Хамзи, чувеном модернисти и реалисти. У сваком случају, ништа не сме бити решено без поштеног референдума. Последњи је час да народ овде опет узме судбину у своје руке и раскине окове издаје лажних елита

Пише: Богдан Десница

Специјални рат који се против Србије већ дуго води, по целој ширини и дубини, овога лета разбуктан је новим интензитетом. Користе се сва средства карактеристична за

такав рат, од пропагандних и социо-психолошких до мрежних, економских и криминално-коруптивних. Главни циљ је припремање Срба за **свечани чин јавног самопоништења** „правно обавезујућим” признавањем отцепљења Косова и Метохије, те омогућавањем да јужна српска покрајина буде учлањена у УН као независна држава. Тај рат има елементе и **бруталног социјалног инжењеринга**, срачунатог да изазове збуњеност, масовну дезоријентисаност, малодушност, губљење свести о сопственој снази и вредностима, као и о оружјима која Срби имају на располагању. Прожет је **вештачким аутонегаторским ставом и потпуно неоснованим преценивањем шиптарског фактора**, као и планским изазивањем страха који би требало да паралише и пасивизује народ. Страх од новог рата и гињења, од економског слома, од „укидања пензија”, од одустајања имагинарних инвеститора, од неизвесне будућности... Сви светли примери из српске историје, када су наши преци на сличне изазове имали храбар, достојанствен и слободарски одговор, сматрајући неприхватљивим и немогућим живот без части, сада се бучно проглашавају неразумним, неодговорним према својој деци, смртољубним. Истовремено, **колонијални пропагандни апарат у Србији**, свим средствима и са свих расположивих адреса, стварних и фиктивних, промовише као пожељне вредности кукавичлук, разумност предаје, идеологију стражњице, идеале ништарија и конзумеристичких мишева. У тој вулгарној поставци, Грачаница и Високи Дечани дођу као маригналија у односу на епохално отварање једне робне куће, тог великог светилишта Вучићеве колонијалне и шизофрене Србије.

Видели смо то много пута у епохи „антиратова трећег таласа” (Тофлер). Нема ту ничега новог ни оригиналног. Специфичност овога чему сада присуствујемо је у чињеници да **овај специјални рат високог интензитета у највећој мери води званична власт у Србији против сопственог народа**, његовог већинског опредељења и најдубљег осећања, његове историје, културе, вере, вредносног система, етике, части, ноторних националних и државних интереса (укључујући и базичне економске и безбедносне интересе). По томе, и по низу других непорецивих показатеља, ово није српска власт него **инсталирана колонијална управа у Србији**.

КАД ЋАВО ДОЂЕ ПО СВОЈЕ

Ствар је наизглед врло банална, лако читљива и плиткоумна, али би последице, ако Србија подлегне дуготрајним специјалним дејствима, могле бити страшне и далекосежне.

Постоји очигледна провалија између онога што Вучићева пострадикалска власт производи за домаћу употребу и на основу чега (уз друге манипулације) добија изборе, те онога на шта се у фаустовском уговору обавезала пред доказаним непријатељима сопствене земље. На једној страни су Устав Србије, заклетва на Мирослављевом јеванђељу, изворни и природни патриотизам, територијални и морални интегритет, словенофилство и традицијско европејство, предизборни „мигови“ и база у Нишу... На другој страни је фактичко уступање територија и ресурса непријатељској Североатлантској алијанси, остављање на цедилу Срба на Косову и у Црној Гори, напредак ка ЕУ под врло штетним и понижавајућим условима, (ин)директно признавање отцепљења Косова, односно потпуна и тешко поправљива велеиздаја националних и државних интереса.

Склон дилетантском театру, идејној шизофренији и манипулацији, уверен да је шибицарско збуњивање простог света и срозавање измученог народа у пучину велико политичко умеће, радо би се Вучић још возикао по та два међусобно искључујућа колосека. Допада се њему да слушају и сопствене инфериорне присталице, задржавајући (како каже професор Мило Ломпар) [„ел-де-пеовску политику и радикалско чланство“](#).

Али онај [по к из фаустовског уговора](#)

истиче. И њему, на ширем плану и његовим налогодавцима из Евроамерике, која на свим макропољима очигледно губи тло под ногама. Сасвим се, дакле, примакао час за кључну ставку на коју се, по свој прилици, обавезао да би дошао на власт:

признавање нелегалног отцепљења Косова и трајно пуноправно одрицање од неизмерно важне српске покрајине

. То је час када и добронамерни људи из његовог досадашњег окружења, па и најпростодушније наивчине (уколико нису допале у сасвим бесловесно стање), напосто не могу да не виде: Александар Вучић и колонијална структура коју тренутно он предводи

потпуно су иступили из система националне одговорности

и једино чему ће се повиновати су захтеви њихових иностраних налогодаваца. Ако неко жели да се подробније обавести о каквом механизму је реч, нека прочита изванредну

студију

[Дезертерство елита у епохи катастрофа](#)

почившег проф. др Александра Панарина, великог руског политиколога.

Због свега тога је специјални рат колонијалне управе толико појачан овог лета.

Није више никаква тајна да се користе и високе технологије, од високофреквентних таласа, преко хемијских средстава распршиваних из ваздуха и вештачких удара на климу, до манипулације вирусима и алергенима. (Србија је претворена у велику експерименталну зону у којој се, поред осталог, проучава могућност утицаја на имуно-систем, вољу, психолошко стање и „радикалну промену свести” великих социјалних група на унапред дефинисаном простору.) Неки кредибилни научни институти са подручја Новог Сада, Београда и Ниша располажу мерљивим показатељима о таквим активностима, али је објављивање под строгим ембаргом (имали смо увид у егзактне извештаје, но детаље, због заштите извора, не можемо помињати).

У СЛАВУ БЕСРАМНОГ КУКАВИЧЛУКА

Друге аспекте овог бизарног специјалног рата против сопственог народа оставићемо људима из одговарајућих струка, у нади да их они неће прећутати. (Као што написа Бранислав Матић: „Ко им сада прећути — нека ћути до века. Ко се сада направи да не види — нека толико види до Судњег дана.”) Но сада је веома важно указати на један нарочит моменат: **оркестрирано стварање капитулантске атмосфере у Србији**, комбиноване са малоумним представама о историји, геополитици, геоекономији, међународним односима, и покушај да се сва та нижеразредна оптика подигне до размера

културе малодушности и заборав

. Проблем одлично уоквирује проф. др Миломир Степић, један од водећих српских геополитиколога данашњице:

„Чујемо поруку ‘Устав под мишку, па ако можете идите у Приштину’, позивање на ‘реалност’, ‘одбацивање митова’, на бригу за ‘будућност наше деце’, да би избегавање новог рата требало да буде наша ‘црвена линија’, колико ћемо имати албанских посланика ‘чак и да нам врате Косово’... (...) Никада нисмо чули неког политичара (бившег или садашњег, на власти или у опозицији), академика, бизнисмена, новинара, глумца... да у Загребу, у време постојања Републике Српске Крајине, малициозно сугерише Хрватима да узму ‘Устав под мишку, па ако могу оду у Книн’. Не — они су се спремали да промене ‘реалност’. То не значи да су мање од нас ‘бринули за будућност своје деце’ када су их мобилисали за ‘Олују’. У Сарајеву нико не помишља да прихвати реалност Републике Српске, већ се све чини да се БиХ унитаризује. У Приштини нико и не помишља да ‘одбаци мит’ о илирском пореклу и аутохтоности Албанаца на Балкану. Само се у Београду као епидемија шири **култура малодушности**. Или је нешто друго у питању? А **наша деца**

су много способнија и спремнија

за будућност

него што мислимо. И не очекују размажено да им ми све решимо.

[Не кваримо их!](#)

”

Са становишта политичке технологије, ово ширење „културе малодушности“ спроводи се врло примитивно и неталентовано. Сав нагласак је на **терору понављања**, „чекићања у главу“. Више-мање

[очекивани низ сасвим потрошених политичких извршилаца](#)

и тобожњих интелектуалаца, који више немају минимум ауторитета ни у својој сопственој кући (Вук Драшковић, Чедомир Јовановић, Јелена Милић, Филип Давид...), добијају простор и време у највећим медијима и понављају познате флоскуле. Наравно, надовезујући се на њих, скоро физички изобличене од аутошовинизма, Вучић неком простом свету још може изгледати и као патриота, али убрзано опада број оних који не препознају да је реч о потпуно истом наративу и истом послушничком деловању. Главни елемент тих иступа је

плашење народа, изнуреног тродеценијском кризом, да непристајање на отимање Косова и Метохије аутоматски значи нови рат

. Ту је и директно оптуживање да свако ко није спреман да се „суочи са реалношћу на Косову“ заправо гура своју сопствену децу, и целу Србију, у погибел и слом. Не изостаје ни бестидни илузионизам којим се сугерише да нас бескрајна епоха мира и просперитета чека одмах пошто предамо Косово и Метохију. Лаж да ће потом „сви наши проблеми бити решени“ и „сва нам врата бити отворена“. Ево, само још ово да им дамо, па ћемо

[са Албанцима живети у миру и слози](#)

до краја свог живота.

„МИТОВИ“ У МИЛИЈАРДАМА ЕВРА

Ивица Дачић, министар спољни послова, носилац спорног коферчета и других одликовања, „ја л' Харис, ја л' Павароти, ја л' Цеца лично“, то поентира овако:

„Учинићемо **све** да не дође до новог рата. То је наша црвена линија.“

Таква изјава је дилетантска и испод сваког нивоа чак и у картању, камоли у државној политици. Изјава која јасно показује да колонијална управа у Србији више не мисли како њене поруке звуче пред спољним непријатељима, јер се сада потпуно окренула сламању сопственог народа.

А шта је то **све** што ћете дати, министре? Своју мајку? Сестру? Житорађу? Ниш? Косово и Метохију? Своју фотељу? Коридор за пролаз дроге из Авганистана, преко „Бондстила“ и централне Србије, у западну и централну Европу? И још ћете им, приде, певати без бакшиша? Биће довољно само да вам неко запрети ратом и пустићете га да вам све узме?

Не треба сумњати да Вучић није случајно покренуо „унутрашњи дијалог“ у шпицу летње сезоне. Како написа [један луцидни уводничар](#) : „У брлогу званом ‘политика’ више од четврт века управо то је најбоље време да се отворе и на брзину затворе тешка питања, одраде прљави послови, да се растеретимо неке територије или баласта достојанства. Да испоручимо султанима још неку часну главу, стратешку фирму или неку покрајину. Тако је и сад. Градови су полупразни, пук омамљен врућином и отрован треш медијима, хипнотисан и дезоријентисан. (...)”

Вучић рачуна да ће до јесени најопасније критике већ бити изливане у празњијавост и „глуво доба“, оштрице већ отупљене и истрошене, а онда ће и он, најесен, увести главне

адуте у кампању/лоботомију и преузети иницијативу. Али главни садржај приче остаће исти. Управо тај основни наратив јасно открива крајњу неодговорност Вучића и његове колонијалне управе према „нашој деци и будућности“, „према Србији, прецима, савременицима и потомцима“. [Никада у том наративу нећете чути, на пример, да су резерве минерала које су у експлоатацији на Косову и Метохији \(према званичним подацима УНМИК-а из 2004\) вредне близу 14 милијарди евра, да резерве угља премашују вредност од 250 милијарди долара, да само имовина ЕПС-а тамо премашује три милијарде евра.](#)

„Да ли све оне фирме за рударска истраживања које су се на Космет сјатиле након успостављања УНМИК-администрације, а које раде за рачун још моћнијих светских металуршких корпорација, на Косову и Метохији трагају за српским митовима?!“ пита колонијалну управу у Србији Драган Милашиновић. „Да ли Сорош, ‘Рио Тинто’, ‘Инвидити’, и остали поменути и непоменути у овом тексту, на српском Косову трагају за археолошким налазиштима или траже начин да енормно увећају своје профите?“

Селективност и злонамерност у Вучићевој манипулацији названој „унутрашњи дијалог“ потрцртава, поштено и не без личне резигнације, и Никола Врзић:

„Кад смо код реалности, јесте реалност да српска застава тренутно не може да се завијори у Малишеву и у Штимљу, зато нико то и не предлаже — али је исто тако реалност да Косово не може да постане независно ако му Србија то не дозволи: да није тако не би нам ту дозволу ни тражили. Зашто се, онда, истиче само она реалност која нам не одговара, а скрива се реалност која не одговара њима? Шта то говори о намерама?“ (*Печат*, 481/2017, 28. јул, стр. 8)

ВЛАХ ХАМЗА, ЧУВЕНИ МОДЕРНИСТА И РЕАЛИСТА

[„Ови који нас данас лажно представљају не могу да досегну ни до тужног, камоли трагичног. Напросто су бедни у својој гротескности.“](#) Тако је један

виспрени читалац

На

ције

27. августа коментарисао Вучићеву колонијалну управу у Србији.

Остаће забележено да се већ у првим данима манипулације назване „унутрашњи дијалог“ са сцене задуго скотрљала једна некада веома важна институција: Српска академија наука и уметности. Уводну артиљеријску припрему за Вучићеву кампању суноврата дала су баш три академика: Душан Ковачевић, Владимир Костић, Тибор Варади. Истина, није то ни близу првог ешалона кредибилности САНУ, и важнија у њиховом иступању је употребна вредност оног *академик* него флоскуле које су разбацивали као димне бомбе и кукавичја јаја. (Паметним млађим српским ауторима, нарочито историчарима, остављамо да се једном позабаве тиме шта ову тројицу повезује међусобно, шта са Вучићем и његовим налогодавцима, и да ли су они контраиницирани у неко тајно друштво по чијим упутствима делују. Могућа су ту врло занимљива открића.) Али управо ова тројица истурена су напред, испред институције која је некада предњачила у озбиљности и одговорности, да нам сада, са срцепарајућим

[„бапским идентитетом“](#);

(Шпенглер), објасне зашто је далековидо и мудро да одустанемо од себе. И како ћемо ми своју државу и слободу, кућу и децу одбранили тако што ћемо одбити да ратујемо чак и ако други против нас започну рат.

Тако су нас академици увели у „унутрашњи дијалог“ о томе [„да ли смо ми род ретроградном кнезу Лазару или Влах-Хамзи, чувеном модернисти и реалисти“](#); (Матић).

Да ли су ова тројица иступила неовлашћено, као приватна лица, нарушавајући углед једне тако важне институције? Чекали смо реакцију [озбиљних националних стваралаца и умова у Академији](#), укључујући и неке који су оставили бесмртне странице о Косову и Метохији. Али не чујемо Милосава Тешића, Владету Јеротића, Драгослава Михаиловића, Александра Лому, Предрага Пипера, Љубомира Симовића, Мира Вуксановића... Ни Динка Давидова, Василија Крестића, Момчила Спремића, Љубомира Максимовића, Гојка Суботића, Данила Басту, Часлава Оцића... Ни Светомира Арсића-Басару, Дејана Деспића, Светислава Божића... Ћутање, у овако важном случају, делује непоштеније и неприхватљивије, па и јадније, него јавно агитовање за непријатеља и његову колонијалну управу.

МОРА СЕ ДОГОДИТИ НАРОД

Академик Матија Бећковић изрекао је 2012. године знамените реченице:

„Ако Косово није наше, зашто од нас траже да им га дамо? Ако је њихово, зашто га отимају? А ако већ могу да га отму, не знам зашто се толико устручавају?“

И ове: [„Јерусалим је једини град, а остало су места. Косово је једино поље, а остало су пољане. Косовска битка је једина битка која траје вековима, а остало су туче. Косово поље је највиши врх наше традиције и наше културе. \(...\) Србин је онај кога се Косово тиче. Јер оно није само овде на земљи већ и на небу и свуда где има српског народа. Косово је, модерно речено, де-ен-ка српског народа. \(...\) То је оно поље са кога смо кренули увис и под својим именом убројани у хришћане. \(...\) Србин који каже да је Косово изгубљено заправо је сам изгубљен. \(...\)“](#)

Сада, кад је куцнуо можда и последњи час да се на косовском питању покаже ко је вера а ко је невера, Матија Бећковић на „Тргу од ћирилице“ у Херцег-Новом вели:

[„Косово је вековима било окупирано, али ниједан окупатор није тврдио да није српско, ни нагонио да се Срби са тим сагласе. Ако су глуви за наше разлоге, нека питају Израел, Румунију или Шпанију зашто ту назови-државу не признају и ми ћемо њихове разлоге признати као своје. Узели сте га! Окупирали сте га! Јачи сте! Али нисте у праву! Не тражите да вам уз Косово дамо и своју част и своје место међу људима и народима!“](#)

Има ту једна опасна пукотина, надамо се случајна, кроз коју би могла надирати „култура малодушности“: јачи сте, али не тражите да вам уз *Косово* дамо и част... Не, Матија! Не дамо им ни Косово ни част! Што окупирају и отму, привремено је, као што је увек и било.

Пре или касније, ми ћемо се вратити тамо, кући, да их питамо откуд они ту. И неће они одлучивати о томе када ће то бити.

А сада, на овом степену специјалног рата који колонијална управа води против Србије, последња одбрана биће Црква и **сам народ**. Уз сву опасност која се подразумева када већ дође до последње одбране. И уз сав страшни и погани притисак који ће на последњу одбрану бити вршен. У сваком случају, ништа се у овој ствари не сме решити без референдума, на којем се питање мора поставити крајње јасно. У суштини: јесмо ли ми Лазареви или Влах-Хамзини?

Последњи је час да народ овде узме судбину у своје руке. <

Објављено: понедељак, 28. август 2017, 20:46h